

כלל שיצרך אותו דמה יועיל לו זככתו כיון שכבר ראה שזככתו את סיחון לא הועיל על ישראל שזכוכי ונאצותיהם וגברו על זככות זלעם לכן לא ציקש אלל שיקלל אותם דיוכל להיות שהקללות שלו יחלוש כח הזככות שלהם ונאצותיהם ולא יהיו שום צטוה ואילו יוכל להכות צהם דאף שראה שהזככה שלהם גברה על זככותיו אצפ"כ עדיין לא ראה את הזככות שלהם יגברו על קללותיו ולזה שפיר אמר חולי אוכל ככה צו כי אכתי עכ"פ וידי כפיקא לא נפקא:

ויאמר זלעם כו' צלק צן לפור מלך מואב שלח חלי הכה העם היולא מועלים ויכס את העין הארץ עתה לכה קצה לי אותו חולי אוכל להלחם צו וגרשתיו ויאמר ה' אל זלעם לא תלך עממה לא תאור את העם כי צרוך הוא רש"י ז"ל קצה לי קשה מארה לי שהוא נוקצ ומפרש. וגרשתיו מן העולם ובלק לא אמר אלל ואגרשנו מן הארץ כו'. וזלעם ה" שונא יותר מכל. לא תלך עממה אמר לו ח"כ הקללם צוקווי אמר לו לא תאור את העם ח"כ אצרכם אמר לו ח"כ לריכ" לזככותך כי צרוך הוא ע"כ יע"ש. והנה יש לרדקק טוצא צדצרים הללו. צראשון מה דרייק רש"י ז"ל דזלעם ה" שונאם יותר מכלל מתיצת וגרשתיו דהלל מקום ה" לו תיכף צהתחלות דצרו דהוא אמר קצה ובלק אמר ארה וקצה קשה מארה לרייק מזה דבר זה וציותר על עיקר דצרו דקצה קשה מארה דהא צלק צעלמו אמר ח"כ לקוצ חויצי קראתיד וכ"כ וקצותי לי מושם. ועוד יותר דמודע צאונת ע"י שלוחי זלעם אמר צלק לשון ארה וצעלמו אמר ח"כ לשון קצה. ועוד יותר דמודע צאונת שניה זלעם לשון צלק ולא אמר להקצ"ה הלשון כפי ששלח צלק לכה ארה לי. ועוד יותר צמה דאמר זלעם להקצ"ה ח"כ הקללי צוקווי דמה עלה על דעתו כיון שראה שהקצ"ה ח"כ מוסכ" על קללותיו וכי יסכ" שיקללם צוקווי דמאי חילוק צן קללותיו את יקללם צצית צלק את יקללי צציתו על מקומו. וציותר על צלק גופי ומהלך להצין דמה כיון צזה לצקש מאת זלעם שיצא לציתו לקללם דמה ה" חסר לו לצקש מואתו ע"י שלוחי שיקללי שם צוקומו. ועוד יותר מה דאמר זלעם להקצ"ה ח"כ אצרכי דהוא צלתי מוצן כלל מה ה" בוונתו צזה דהכי יתן לו צלק שכרו אשר צקש מאתו שיקללי. וסוף צידד חות חלק קללותיו. ועוד יותר צזה דאמר צלק. זלעם לקוצ

דאין זאת כ"א צודאי ח"כס צוועמד' הטוצ הקול קול יעקב דאליכ לא היו מוצקשי אותו צחכותי כל כך דודאי היו קווכי עולם והיו כשעני צצרכת חציהם ילחק הקול קול יעקב ולזה ילל תיכף לקראתו צעם בצד וציד חזקה. שמועתי מיירי הרצ החריף ולדיק מוסי כפתלי זלח"ה שה" רב צק' חוליכוב:

פרשת בלק

יירא צלק צן לפור כו' ועתה לכה כא ארה לי את העם הזה כו' כי ידעתי את אשר תצרך מוצרך כו' שמועתי מוצן אחד תלמידו של הרצ הגאון מהר"י ז"ל צעל המוצר ספר חו"ת על החו"ת וכר"ו על יו"ד שרדקק צזה כיון דאמר כי ידעתי משמוע שהדצר ה" צדור חללו ואך אמר ח"כ חולי אוכל ככה צו דמשמוע דהדצר צספק חללו. ועוד יותר דמה ראה צלק לשטות זה לאמר לכה כא ארה לי את העם הזה דלא יועיל לו אלל לפי טעה כ"א רק ללחא את ישראל ולא כגד הקמים עליו ח"כ מארה אומה אחרת כיון דידע את אשר יצרך מוצרך מוטב ה" לו לצקש מוצלעם שיצרך אותו ויהי מועיל לו הזככה מיד ולדורות כנגד כל הקמים עליו ח"כ ותייץ צזה דהנה רש"י ז"ל פירש כי ידעתי כו' ע"י מלחמות סיחון שמועתי להכות את מואב יע"ש וצזה ה" צלק מוספק את ה" עזרתו היינו שצירך את סיחון או העזר ה" שקלל את מואב אונס כשראה מפלת סיחון כגד ישראל אז הצין דאין זאת כ"א שאז כשעזר את סיחון קלל את מואב. ולזה לא צקש עתה אלל שיקלל גם את ישראל ולא יהיו שניהם שוים צקללה עכ"פ ולזה אמר חולי אוכל ככה צו כ" שורש דצרו ודצרי פי חכס חן. אונס אכתי יקשה על דצרו ז"ל דח"כ מה ראה סיחון לשטות זה לצקש מוצלעם שיקלל את מואב מוטב ה" לו לצקש מוטב שיצרך אותו וכאמור. ונגלל זה לדעתי לומר צהיף דידע צלק והצין צלצצו דמסתמא כשעזר לסיחון להכות את מואב ומסתמא צירך את סיחון דודאי סיחון לא ה" עושה שטות כזה לצקש מוצלעם שיקלל את מואב דמה יעשה ח"כ כגד האחרים הקומי עליו וכאמור. אונס כאשר ראה מפלתו כגד ישראל אז אמר צלצצו דאין זאת כ"א זככותיהם שהמה צרכי מאציהם גברו על זככות זלעם ולזה לא ציקש מואב